

[Lisbet Hindsgaul.]

Nytte, thi at tale om, hvad Skole og Hjem paa dette Omraade burde eller kunde have gjort som Værn eller Oplysning for Ungdommen, er i Dag for sent. Der er, som Situationen tegner sig, i alle Tilfælde spillet Føllit, og enhver af os uden for de omtale Omraader maa tage sit Ansvar her. En Storby som København vil selvsagt fremvise de groveste Tal, men heller ikke det øvrige Land med de større eller mindre Byer har noget at rose sig af.

Tilbage er der efter min Mening ikke andet at gøre end saa forsvarligt og saa omfattende som muligt ad Lovgivningens Vej at begrænse Smitte og Ulykker og under alle Forhold atter og atter at propagandere mod den dødelige Fare, som i hvert Fald Syfilis og Gonorré kan medføre for det smittede Individ. Det burde selvsagt være en uskreven Lov, at den smittede omgaaende lod sig lægebehandle, men saaledes som de fleste Menneskers Psyke er paa dette særlige Omraade, og da navnlig den sorgløse, letsindige og i dette Tilfælde uansvarlige Ungdom, saa viser Kendsgerningerne noget helt andet. Derfor er mit Parti enigt i Nødvendigheden af en lovmæssig Beskyttelse her, og vi finder, at Grundtonen, Tendensen i Lovforslaget er fuldt berettiget, fordi der her er Tale ikke alene om det enkelte Individ's Helbredelse, men om Samfundets naturlige Reaktion mod Udbredelse af Smitte, særlig med Hensyn til Syfilis, den Sygdom, der kan ødelægge Ungdom, Fremtid og Familieliv og stemple Generationer, saa langt Tanken rækker.

Det gælder derfor i særlig Grad, at Lovens Midler ogsaa er de rigtige, saa at man virkelig gennem denne omfattende og gennemtænkte Lov anviser Veje, som et meget vanskeligt Klientel vil befare. Og her kan jeg ikke sige andet, trods mit Partis absolutte Anerkendelse af det foreliggende Lovforslag, end at jeg ligesom mit Partis Ordfører i det andet høje Ting er betænkelig ved den store Myndighed, som den højtærede Minister har givet Embedslægerne, der alene kan behandle Kønssygdomme for offentlig Regning. Jeg ved, at enhver Sag kan ses fra to Sider, og jeg tror bestemt, at den højtærede Minister har gjort det. Alligevel maa jeg sige, at der efter min Mening her er taget fejl, og at denne Centralisation ikke vil fremme den naturlige Kontakt mellem Læge og Patient, som dette Lovforslag tilsigter at skabe. Selvfølgelig ved jeg, at en Lægebehandling som den, den højtærede Minister gennem § 5 anviser i det enkelte Tilfælde, kan gennemføres uden Gene for Patienten,

men i de allerfleste Tilfælde lever Patienten i en By, hvor der ingen Kredslæge eller Embedslæge findes, og Hjælp maa derfor søges i en anden By; Chancen for diskret Lægehjælp vil derfor være ganske udelukket, og Risikoen for, at Patienten med den særlige Psyke enten udsætter sin Lægebehandling, indtil det er for sent, eller helt undlader den, kan ikke overses. Kønssygdommens Opriindelse er paa Trods af al Letsindighed noget ganske særligt. Man generer sig ikke for at søge Omgivelser, hvor enhver kan sige sig selv, at der skal et ualmindeligt Held til for at undgå Smitte, men bliver man smittet, vil de samme Mennesker ikke for alt i Verden udsættes for, at Arbejdsplads eller Familie faar Kendskab hertil. Og her er det jeg synes Lovforslaget svigter sin Opgave og paa et meget væsentligt Punkt sætter ind uødig haardt til Skade for Lovens egentlige Hensigt. Og dertil kommer en helt anden Betragtning, den nemlig, at det i særlig Grad bliver den økonomisk daarligt stillede, der tvinges bort fra den Læge, han eller hun maaske i Aarevis har været knyttet til, og som efter min Mening med lige saa stor Føje paa det offentlige Bekostning kunde have behandlet Patienten, og hen til en fremmed Læge, medens den Patient, der ikke behøver at tænke paa gratis Konsultation, men selv kan betale sin Behandling, har frit Valg og kan henvende sig, hvor det passer ham eller hende. Dette stemmer ikke rigtig med det, vi alle tilsigter, en demokratisk Ordning.

Herudover er der selvfølgelig i et saadant Lovkompleks mange Omraader, som det kunde være fristende at komme ind paa, men jeg skal kun fremsætte nogle faa Bemærkninger. Det er naturligvis fuldt berettiget, at Lovforslaget sætter Lægens Skøn som det, der i den foreliggende Situation er den afgørende Faktor, men jeg vil dog gerne sige følgende. Vi er en Del Kvinder, der efterhaanden har staaet i det offentlige Livs Tjeneste i en Række Aar, og hvis vi ser tilbage paa den Gerning, vi hver især har Ansvaret for, saa vil Mødet med de mange forskellige Kvindeskæbner indtage en fremtrædende Plads. Ogsaa her træffer vi Gang paa Gang Kønssygdommens Ulykker som er, at de ikke alene slaar Tilliden mellem Ægtefællerne i Stykker, men belaster Hustruen for Resten af Livet. Og hvad gaar der saa igen og igen i disse Samtaler — i hvert Tilfælde dem, jeg kender for mit eget Vedkommende? Ja, det er dette: Havde min Mand dog blot ærligt og redeligt erkendt sit Fejltrin, havde Lægen dog blot forlangt, at min Mand skulde fortælle mig alt, saa var